

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

Софийски театрални седмици:

В НАРОДНИЯ ТЕАТЪР - БЪРНАРД ШОУ. В НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ - БОРИСОВ ШОУ!

Петко ПЕТКОВ

честие, хулата и злословието носят вреда само когато се чувстват“, пише Еразъм Ротердамски в своята „Възхвала на глупостта“.

Накрая всеки получи онова, което заслужава: снобите и наследниците на Бай Ганьо – възможността евтино да съзерцават режисирания от Джон Малкович халтура на ирландския писател Джордж Бърнард Шоу „Оржията и човекът“, останалите българи – принудителното наблюдаване по телевизиите на пошлото зрелище при откриването на 51-ото НС, клетвата на депутатите и провалите неколккратно опити за избор на председател на парламента. При това в деня на откриването на 51-ото НС по улиците и площадите на София къртах стъпките на 7 протеста. Този на ДПС – „Ново начало“, воден от корпулентния „евроатлантик“, намагнетизирания Делян Пеевски, напомняше на предизборните подвизи на Алековите герои Бай Ганьо, Гочоолу, Дочоолу и Данко Хаир-сзина.

На стр. 2

Като завляяха едни представления - не една, а цели три недели! Кое от кое побездарно, отблъскващо и вредно за човека, ако е запазил здравия разум и чувството си за национално достойнство. За внуците на героите от „Криворазбраната цивилизация“ на Добри Войников обаче всяка пошлост и обида, идващи от Запада, са тържество на свободното нецензурирано изкуство и на правилната евроатлантическа интерпретация на минали и настоящи събития. „Срамът, без-

ПАМЕТ ЗА КРИЛЕТЕ НА СМЪРТТА

На стр. 11

В тези ноемврийски дни на 2024 г. около 7 ноември се развихри една словесна буря, затъмнила в информационното пространство важните исторически дати: Октомврийската революция в Русия (7 ноември 1917 г.), падането на Берлинската стена (1989 г.), смяната на политическата система в България (10 ноември 1989 г.) и съвпаднала съвсем не случайно с годишнината от героичната битка на младата българска армия при Сливница (1885 г.). Оформиха се четири главни позиции към поставянето в Народния театър на пиесата на Бърнард Шоу „Оржията и човекът“, написана в

Анко ИВАНОВ,
д-р по философия

края на XIX век.

Първата позиция е на т. нар. „културен елит“ на страната – актьори, сценаристи, журналисти, музиканти, писатели и т.н. В тях има разнопосочни гласове – от „осанна“ до „разни го“. Една значима част от актьорското съсловие премина всякакви културни и разумни граници в отношението си към протестиращите. Те бяха определяни като „комплексари“

ШОУТО ЧРЕЗ ШОУ Е ОТЧУЖДЕНИЕ ОТ РЕАЛНОСТТА

и „цензори“ (В. Василев), „българският народ търси поводи за конфронтация“ и това е „аутодафе“ (един от министрите), „уроди“ и „говеда“ (Захари Бахаров), дивашка реакция на театрална постановка, „войнстваща простащина“ (за неназована партия). Оплюване на Нешка Робева за нейната позиция за недопустимостта на станалото („личностни комплекси на Нешка“ от Д. Ценова) и редица други. Като комплексари, диваци, говеда и т. н. бяха определени огромната част от протестиращите – все хора са високо образование, лична култура, знания и отношение към

ставащото в страната, активни пълноправни граждани на България. И то заради няколко вмъкнали се в културен протест провокатори, необезвредени навреме от полицията, а може би и някои хора с психични отклонения. Такава ли е културата на културния театрален елит – да обругава свободни граждани, протестиращи според своите идеи и виждания за ставащото на сцената на Народния театър. Той уж е народен, но отразява ли тежнението на народа български? За радост на българското общество, независимо от премълчаването от най-големите телевизии с

най-скъпо платените журналисти, имаше и множество хора на изкуството и културата, които бяха против поставянето на пиесата на Шоу. Става дума за позицията на Съюза на българските писатели, на други писатели и творци, на поетесата Маргарита Петкова, на акад. Гранитски, на Нешка Робева, на арх. Мирянов и много други, които застанаха на страната на истината, а именно, че чрез поставянето на тази пиеса се всява напрежение в българското общество и се принижават честта и достойнството на българския народ.

На стр. 2

Дмитрий ГРУНЮШКИН

Русия и Западът – ОБРЕЧЕНИ НА ВЗАИМНО НЕРАЗБИРАНЕ

Географското положение определя интересите и ценностите на народите, както и начина за постигане на тези цели и интереси. Не можем да се разграничим от нашите гори и поля, монголците не могат да махнат своите степи, швейцарците – планините си, британците – моретата си.

Причините за дълбоко противоречие между Русия и Запада са доста по-дълбоки от обикновения спор за ресурси или за световно влияние. Това е сакрализирано противоборство на две цивилизации. За Запада това е отиващата в тъмнината на вековете и преданията схватка между Хаоса и Космоса, Стихиите и Реда, Светлината и Тъмнината, Варварството и Културата, на Мордор и Валинор. Да, да, «Властелинът на пръстениците» съвсем не е детска приказка. В тази епопея Професорът е вложил доста сериозни теми. Образите, създадени от талантливото перо на Толкин, безпогрешно визират познатата символика на заключителния етап на студената война: на Изток е «черното царство Мордор», то е «Врагът», то е «Империята на злото», то е «Тъмнината от Изтока». На Запад, разбира се, е разположен възшебният Валинор, «Благословените земи», обителта на изначалната светлина. Както и за Рус-Русия винаги е съществувало разделение на «ние» и «не ние» («немци»). От Запада никога нищо добро не е дошло при нас.

Каква е причината и същността на толкова продължителната вражда?

Корените са някъде в античността. Епохите са се сменяли, но образът на варварска Скития, нарисован още от фантазиите на Херодот и Овидий, по същество остава непроменен. Руският мироглед, руският национален характер винаги са оставали за Запада нещо непознаваемо и чуждо и затова — опасно. Своеобразието на руската цивилизация е обусловено от цялата ни история, чиято основна отличителна особеност е непрекъснатата поредица от войни, предимно принудителни и отбранителни. Натискът върху руското пространство почти винаги е вървял по всички направления: от юг — скитническите пле-

мена, поощрявани от кримските турци, от югозапад, откъм Дунав и Причерноморието — самите турци, от запад — поляците и поданиците на Хабсбургите, от северозапад — Тевтонският орден, датчаните и шведите. Руската държава е трябвало или да се сражава, или да изчезне. Руският селянин-хлебороб е трябвало всеки момент да бъде готов да падения, тоест почти всяка година. В Прибалтика вече се е разгърнал Тевтонският орден, на запад са се обединили Литва и Полша, все нови и нови татарски орди разорявали страната. От следващите 525 години (1368–1893 г.) Русия е била принудена да воюва 329 г.: на всеки три години са се падали две години война и една година мир. Руската кръв се

родно-географските прегради (например на югозапад Пиренеите са я прикривали от мюсюлманските набези откъм Африка), така и от буферния пояс от «прифронтови» държави, разположени в Балтийско-черноморско-адриатическия пояс. При това тези държави в значителна степен конфесионално и културно са били ориентирани към своите западни съседи.

та цивилизация се оказала в печеливша ситуация: от една страна, тя била надеждно защитена от нежелани контакти с неканени гости, от друга, разполагайки с излаз на море, сама е можела да влиза в контакти с други светове и народи, поставяйки своите условия. Западна Европа е имала изключително шанс да се развие органично, без да бъде подлагана на деструктивни въздействия отвън. Ето защо и нормите, и ценностите на западната цивилизация не са универсални за целия свят, както се опитват да го представят, а по-скоро са уникални и поради тази причина имат съвсем ограничена сфера на приложение. Това, което за руснака е добро, за немца е смърт. В руския национален характер историята е сформирала, от една страна, упорство, издръжливост и устойчивост, от друга — напълно обосновано недоверие към чуждите, «не нашите», които доста често са желали да се възползват от руските равнини, лишени от естествени защитни граници. Именно затова Русия и западната цивилизация са обречени на неразбиране и противоборство. И тук не става дума за някаква особена злонамереност, а в различната ценностна система. Това, което за нас обективно е добро, за англосаксонца може да се окаже истинско зло. Което за руснака е доблест, на французина може да се стори слабост. Именно в различните скъли на «вътрешния компас» се крият големите проблеми. Това малко напомня вечната вражда между кучката и кучето, при които дори външните сигнали изглеждат напълно противоположни. Кучетата махат с опашка от радост, а при котките това е пряк сигнал за агресия. Котките дават коремче да бъдат почесани, а за кучето това е сигнал за покорност. Всички опити на руските епохи средновековните Близък и Среден Изток изпитвали неспрестани сътресения от завоевателите турци, преминали през пустинята в дълбочина на континента. Или да вземем Китай, който за същото това последно хилядолетие четири пъти е потопяван от вълната алтайски народи — кидани, джурджени, монголи и манджури, да не говорим за японските и западните нашествия през XIX–XX век. Западна-

Единственият начин да живеем в мир със Запада е да бъдем самите себе си и да държим в ръка яка тогата...
Превод Уляна Петкова

В момента се прави опит за легитимация на нелегитимна власт. Целта не е спасяване на България, а изкупуване на собствените грехове. А тези грехове са откъд изкупуването.

Държавата е в катастрофа. Има два важни въпроса – кой носи отговорност за тази катастрофа и как ще се излиза от нея.

Изброявам накратко резултатите.

България няма външна политика.

България няма нито посока, нито съдържание, нито тежест на своята външна политика. Тя е изцяло подчинена на повелението и слабостта на политиките, които са я формира-

НЕПРОСТИМА БЕЗПАМЕТНОСТ

Станислав БАЧЕВ

подвежда българското общество, правиха опити за изкуствено разделение и изкривяване както на настоящата действителност, така и на ис-

ли. А същите, които са я формирали и я формират в момента, са с манталитет на прислуга. Прислуга навън, а вътре в България – бабагити. Това поведение и действията, които е водило след себе си, дават следните резултати.

В продължение на няколко правителства, поетапно и осъзнато, България зае изключително остра антируска позиция. След февруари 2022 г., когато започна руската специална военна операция, България беше вкарана ударно на губещата страна в големия световен конфликт. Сблъсъкът в Украйна е поле, на което той се случва физически, един фронт. Нещо повече, България направи всичко възможно да пренесе това свое включване освен на военнотехническо ниво – чрез изпращането на оръжия, но и на обществено-културно ниво – чрез методичния процес на заличаване на историческа памет, разрушаване на паметници и всекидневна медийна манипулация. Българските официални лица – министър-председатели, външни министри, бивши външни министри от определени партии и други партийни фигури, всеки ден в продължение на две години

торическото минало.

Негативите за България са загуба на икономическо влияние, загуба на икономически възможности, загуба на ползи от географското положение, и още много аспекти.

В момента се допуска огромна грешка, като се владат свръхнадежди и свръхочаквания в това, което новоизбраният президент на САЩ Доналд Тръмп ще направи, за да затвори фронта в Украйна. Кое-то пък даде като резултат цялото завъртане и опит за обратен завой на ГЕРБ, а и опита, който предстои да направят и другите политически субекти. В рамките на кампанията за избор на президент през 2021 г. беше зададен въпросът «Чий е Крим?» Всички масово искаха покаяние от настоящия президент за дадения отговор, че фактически Крим е руски. А днес същите, които искаха покаяние, вече говорят за «легитимация на нови държавни граници». Кой анализ ви покаже, че фронтът в Украйна ще бъде затворен сега, а не след година? Или е найвното усещане, че Тръмп ще го затвори в рамките на месец? Кое би накарало руснаците да спрат точно сега, когато навлизат в своята най-силна фаза на операцията? На-

штите видни стратегии смятат, че руснаците ще спрат, защото Тръмп им е предложил сделка, която не могат да откажат. След всичко, което се е случило от 2013 г. и 2022г. досега? Не, те ще спрат, когато изпълнят онези условия, които им гарантират защита на жизненото пространство на руските граждани според техните условия и интереси. Това е обективният поглед и в него няма никакво залитане. Първо, това означава, че ще бъде изпълнен приетият в Конституцията на Руската федерация текст за нейните нови

Украйна. Българските политици вкляра България с изключително крайна, небалансирана позиция и във втори конфликт и фронт, който съставя голямата война – близкосточния. Знамето на Израел беше прожектирано на сградата на Народното събрание, докато правителството на Нетаняху извършва геноцид в Газа, Иран беше демонизиран, а Палестина все едно никога не е признавана от нас за държава. Когато бяха пленени български моряци на израелски кораб се оказа, че държавата няма лостове, чрез които да защити своите граждани. Още по-лошо, правителството на сглобката между ГЕРБ и ПП-ДБ влоши допълнително ситуацията, когато се опита да извлече имиджови ползи преди т. нар. «ротация». Време е тези неща да се изговорят публично. Резултатът беше катастрофален. Тогова за защитата на националния интерес и животът на българските граждани.

България за много дълго време напред направи така, че да няма нито реална сила, нито мека сила да влияе на процесите в Северна Македония. На практика там българско влияние няма. Но българско влияние няма не само в РСМ, а във всяка държава на Балканския полуостров. Могат да се изброят още много примери, които характеризират катастрофата на външната политика на България. А външната политика е резултат от действията на всички политически елит. България няма елит, има антиелит.

Могат да се изброят още много примери, които характеризират катастрофата на външната политика на България. А външната политика е резултат от действията на всички политически елит. България няма елит, има антиелит.

Могат да се изброят още много примери, които характеризират катастрофата на външната политика на България. А външната политика е резултат от действията на всички политически елит. България няма елит, има антиелит.

Могат да се изброят още много примери, които характеризират катастрофата на външната политика на България. А външната политика е резултат от действията на всички политически елит. България няма елит, има антиелит.

границы – когато в тях бъдат включени Херсон и Запорожие, освен Донецк и Луганск. Обективният поглед според мен е, че минималната програма, която може да доведе до реална основа за преговори, е включ-

Язовир „Камчия“ достигна най-ниското си ниво през тази година

ването на Одеса, а вече и Суми.

А допускат ли сценарий, в който САЩ и Русия няма да се разберат на този текущ етап? Това означава продължаване на ескалацията до достигането на пределна точка на напрежение. Къде попада България при разгръщане на подобен сценарий? Това е риторичен въпрос, чийто отговор е даван много пъти. Ние сме част от втората линия след

Крайният резултат е, че България е изолирана държава, която губи своите най-ценни дългосрочни и константни характеристики, които са предпоставки за разгръщане на държавна мощ и влияние. Това са географското положение, исторически демографски процеси и особености, и целия наш цивилизационен път като развитие от 681 г. до днес, включител-

но времето на османското владичество и резултатите, които то е оказало върху нас и нашата култура. Това са константни характеристики, които са в процес на безвъзвратно пропийляване. За да бъдат разбрани последните изречения от нашия антиелит, те могат да бъдат събрани в един израз – България трябва да води балансирана политика, както на Изток, така и на Запад.

България няма енергийна сигурност

Големият извод и резултат е, че държавата беше постепенно превърната от износител на ток във вносител. България беше лишена от упражняване на външно влияние чрез енергетика, но и от осигуряване на въртешна възможност за опериране в случай на криза или извънредно/военно положение.

България няма гарантирана водна сигурност. Водните режими или кризи със снабдяването с питейна вода в различните части на България са резултат от управлението на държавата през последните 20 години.

България е на прага на финансова криза. От 2020 г. бяха раздавани пари, които нямат реално производствено обезпечение, разшичават, теглят заеми, накрая стигнаха до предложението да се вдигнат осигуровките върху доходите. А освен това ще теглят и още заеми. Дефицит от 18 млрд., който всяка година се увеличава.

Отделен е въпросът за обриването, което е в основата на националната сигурност. А то също е в катастрофа.

Не зная доколко Луканов носи вина за възбуденото срещу Живков наказателно преследване. Като имам предвид обаче настроенията, на които бяхме тогава подвластни всички, като имам предвид и влиянието, което Луканов по онова време упражняваше, не смятам за изключено той да е съществал във възникването на делото срещу Живков. Във всеки случай, когато по-късно разговаряхме по този повод, Луканов категорично ми заяви: „Да, делото срещу Живков беше грешка“.

НА КОЛЕНЕ ПЕРЕД ИСТИНАТА

Десети ноември. Драмата на социализма. Възторзи и пагения. Грешки и прегателства.

Проф. Велко ВЪЛКАНОВ

тари и пр., и пр., - днес се оказаха кръвожадно ръмжащи антикомунисти. Нямах и представа, че някои от тези „другари“ са били репресирани. Репресиран се оказа и Ал. Джеров, който беше юрисконсулт в Министерството на строежите, а след това и прозираещ адвокат (необезопасено защити и кандидатската дисертация).

Без съмнение, значителна част от всички тези, които подеха борба срещу социализма, са - ще използвам една отиваща към забора дума - класова борба срещу социализма, която да скриват своя антикомунизъм. Разпалваха се страсти, които трудно след това щяха да бъдат поставени под контрол. Румен Воденичаров предприе силна атака срещу „покръстването“ на мюсюлманите, слагайки по този начин началото на

СДС. Те и не подозираха колко жестоко ще бъдат наказани за това.

Бунтът на работника срещу социализма е бунт срещу собствените му интереси. Не бива обаче да забравяме, че хората освен интереси имат и чувства. Огромната част от гражданите, подкрепихи антисоциалистическите сили, се намираше под действието на натрупали се през годините негативни чувства срещу управляващите среди. 45 години управление от една и съща партия, 30 години управление от един и същ екип е прекалено много и за най-търпеливите. Неизбежно е пренасищането, че дори и отвращението към тези вечни и неуморили се да претендират за непогрешимост лица. Управляващите бяха неотговорни и недосегаеми. Сега хо-

те, които съзряха настъпление на лъжата. Заех се да предреждавам всички мои приятели, които бяха по-точно свързани с формиращите се структури на СДС. Спомням си, че през декември 1989 г. срещнах на „Московска“ Ст. Продев - отиваше на заседание на Клуба за подкрепа на преустройството и гласността, където щеше да се обсъжда и въпросът за включването на клуба в СДС. „Стефано, казах му, бягай оттам. Това не са хора, с които можем да работим.“ Ст. Продев напълно се съгласи с мен и немного след това се раздели с тях. Не беше негова вината, както не беше и моя, че раздалата настъпна толкова скоро. Виждах достатъчно ясно освен чуждия на духа ни антикомунизъм, още и политическата корист на много от новите радетели на демокрацията. Всички почтени хора, присъединили се първоначално към СДС, постепенно напуснаха редиците му. Той не им бе по пътен. След Ст. Продев от СДС се отвърнаха Ч. Кюранов, Ан. Вагенищайн, Борис Спасов, Дучо Мундров и още много, много други. Година по-късно от СДС се отделиха цели формации - БСП, Зелената партия, „Екогласност“, Демократическата партия и др. Накрая в СДС останаха предимно политическите лумпени, които окончателно го дискредитираха. И по-рано съм казал: не всички в СДС са лумпени, но всички лумпени са в СДС. Днес СДС е, общо взето, кошче за антикомунистическа смет.

обратната вълна, която ни отхвърли далеч зад националните ни интереси. Мисълта преминена в действие. Реанимираната от поврата на 10 ноември „Подкрепя“ неочаквано се превърна в ударна гвардия на крайната, антикомунистическа десница. Думата „комунист“ стана мръсна дума и паролата за преследване на инакомислещите. Заговори се за стачка, след което не закъсня и самата стачка. Нямах съмнение, че антибюрокраичната революция пренераста в антисоциалистическа.

Той като събитията се преплитат и поради това не всякога мога със сигурност да кажа дали в конкретния случай става дума за БКП или БСП, ще отбележа, че БКП стана БСП в резултат на партийна референдум през април 1990 г.

летарий“, които ми съобщиха, че новите собственици на фабричните помещения им исчат месечен наем в размер на 260 хил. лв.) Към тях трябва да добавим и ония, които по един или друг повод са претърпели определена форма на репресия. Недоволни от социализма биха могли да бъдат и ония, чийто личен принос в духовното или материалното обогатяването на обществото бе значително по-висок от средния - избобретатели, откриватели, дейци на изкуството и пр., но които получаваха трудово възнаграждение като всички останали. Зле се чувстваха и много от хората на обществените науки, коинциалистически процес. Трудно ми е да кажа, че бях изненадан, защото процесът се осъществяваше „пъзлящо“, в сравнително меки форми. Не можах все пак да не се запитам как така хора, които до вчера не даваха никакви признаци на непоносимост към социализма - ходех редовно на манифестациите, бодро развяваха червени знаменца, скандираха пред трибуни с любимите вождове, нежно ухахваха партийните секретари

рата поискаха да им докажат, че са и досегаеми, и отговорни. Заех се да доказвам това енергично, макар и не всякога достатъчно мъдро. Чувствата не могат, разбира се, да бъдат траен политически фактор. Траен политически фактор са интересите. Можеше следователно да се очаква след първите изблици на натрупалите се отрицателни чувства отново да кажат тежката си дума трайните интереси на масите. Хората щяха да направят своята „екскурзия“ в света на политическите страсти и следвайки различните криволици на двубоя между истината и лъжата, отново щяха да се върнат там, откъдето са започнали: при труда и свързаните с него радости и вънтрешна изолация, което само по себе си действаше силно обезсър-

Мисля, че бях един от първ-

- Как оценяване поведението на първия след парламентарните избори - партия ГЕРБ, адекватно ли е спрямо политическата ситуация в страната или не, г-н Вацев?

- Поведението на ръководството на ГЕРБ е адекватно, проблемът е, че всичко в политическата система на България днес е перпендикулярно на самото себе си. Борисов се опитва да бъде адекватен в ситуация, в която не е прието да сме адекватни. Българската политическа система е от нееквидов тип, тя се намира в много сериозна криза. Образно казано, Борисов се опитва да премина през врата, която е заключена. Едновременно с това добре работят всичките му инстинкти за самосъхранение и което е още по-сериозно - проблемите не са толкова в него, колкото в обобща политически статус на партията държава ГЕРБ. ГЕРБ - това е държавната администрация плюс семействата, плюс братовчедите и бабдъците, плюс приятелите, плюс съседните, които са „от нашия“. Това е държавната администрация, разбрана като клиентелна структура. ГЕРБ е партията на българската голяма клиентела. А тя е обръкана. Просто отникъде не се вижда яснота по основните въпроси на българския културен и полит-

- Как говорите за заключената врата, отношението на ПП-ДБ ли имате предвид?

- Не само. Борисов е приет от американска страна, но той не е техен фаворит. А Борисов не обича да рискува - той е уморен, той е възрастен, много неща се случиха с него, повечето от които бяха неприятни. Ситуацията е заключена врата. Заключена врата е отсъствието на симпатия към Борисов лично в американския Държавен департамент. Той, от една страна, е свой човек, защото е клиент. Той

РЕАЛНОСТИ И ХОРИЗОНТИ

Политологът Валентин Вацев прег „Нова Зора“ в разговор с Красина Кръстева

чекски живот. Ненужни, безсмислени, но много пречещи усложнения в отношенията с другите политически партии. Те биха могли да се оправят, ако могат да стабилизират отношенията си с ПП-ДБ.

- Сделката за самолете имате предвид?

- Да, разбира се. Който стане клиент на американския ВПК, не може да влезе в списък „Магнитски“. Така че Борисов, ако се тревожи, че може да влезе в списъка „Магнитски“, не бива да се тревожи - той няма да влезе в списъка „Магнитски“. Но за него е бреме това, че той не е фаворит на Вашингтон, други са фаворитите на Вашингтон, имам предвид ПП-ДБ. А Борисов е свикнал да бъде фаворит. Когато изтече германският период на Борисов - да не забравяме, че явлението ГЕРБ се появи в огромна германска помощ: германски капита-

стана персонален клиент, а такива хора никога не влизат в списъка „Магнитски“.

ли, германско ноухау, германско гладене по главата. Няма вече Ангела Меркел, германската ХДП вече не е воща в Германия. Промени се политическият климат на Германия, а ГЕРБ в началото си беше прогерманска партия. За Борисов е нетърпимо да не бъде фаворит за някого в международен смисъл и за него животът става все по-тежък и по-тежък. Разбира се, той все още има рационални ходове, има начин да обнови нежеланието си да направи правителство с действителна на другите политически сили в България. Той не е в катастрофа, но пътят му става все по-стръмен и по-хлъзгав.

Голямата клиентелна партия на България сама по себе си е обръкана, защото времената са

обръкани. А България е забравила кога е била управлявана по неклиентелен път.

- Адекватно ли е поведението на втората политическа сила? Тя иска да лидира процесите, но фактите са упорито нещо - гласовете за нея са два пъти по-малко, отколкото за ГЕРБ.

- Трябва да ги разберам добре. За ПП няма значение колко е техник електорален баланс, защото са американската партия на България. Ако искате, го напишете с главни букви, за да се знае по-точно. ПП-ДБ е някакъв балкански, български аналог, смехотворен - защото е недействителна, на американската Демократическа партия. Защо смятат - точно както е в Демократическата партия, от леви либерали до социалисти и от десни либерали до фашисти. И за тях няма никакво значение какъв е електоралният им резултат. За тях е важно, че зад нас е Америка и каквото ще да става, нашата ще бъде. Те са „ужасното дете“ на българската политика и на това „дете“ е позволено всичко.

На стр. 10

Панко АНЧЕВ

Ни лук яли, ни лук мирисали

театъра се прави на „ни лук ял, ни лук мирисал“ и не знаел каква е тази дата, освен че на нея се отбелязва годишнината на Руската революция от 1917 г.

Но те се мъчат да вкарат опонентите си в естетическа среда, за да могат после сами да излязат от нея и да се разпищолят в политиката, като наричат протеста и недоволствата **цензура**. И да се бият в гърдите, че не можели да си позволят да цензурират пиесата на **Бърнард Шоу**, като я редактират, съкращават и прочее.

Обаче могат да се гаврят с чувствата на народа и да разчитат на неговата доброта и уморено безразличие, за да не забелязва коварствата им.

Колкото и да ругаят протестиращите и техния протест, определяйки ги като безпросветни, необразовани, комплексирани и т. н., те не можаха да ги подлъжат с хитрините си. Хората видяха омразата в очите и думите на тези българомразци и българопродавци и им го казаха,

постановката. Но всичко отгоре на самият Малкович му харесвало това, което е направил. Нали му е бащиния и той се забавлява в театъра.

Трябва да признаем, че цялата интрига около постановката на „Оръжията и човека“ е добре измислена и е част от една нова офанзива срещу националното съзнание и националната държава. Не случайно клакьорите му го хвалят до небесата, определят режисурата като оригинална, блестяща, остроумна. И се чудят как публиката не харесва постановката и ругае режисьора, директора и театъра.

Този път целта се постига не както досега с теоретични постулати или с лансиране и награждаване с награди и хонорари на съмнителни български автори, отговарящи на критериите на чужди фондации и идеолози. Или с преводи на книги и филми с лековато съдържание и насилие. Тези средства бяха изцяло успешни. Но навлизаме в ново време, в което са нужни други

Малкович, директорът на Народния театър Васил Василев и всички български либерали и постмодернисти се мъчат да вкарат проблема с постановката на пиесата на Бърнард Шоу „Оръжията и човека“ в обсега на естетиката, изкуството и творчеството. Но този проблем си е чисто политически и не може да бъде друг, когато тази пиеса се поставя в България – дори и да не е на сцената на Народния театър. Самият факт, че български актьори играят на българска сцена за български зрители пиеса, която поставя под съмнение българския войник от фронта на Сръбско-българската война, отвежда иначе естетическия случай в сферата на

политиката. Защото за българите това не може да бъде нещо друго, щом се засяга неговата нравственост, драма и горчива съдба, а се намират хора в България, за които тази съдба е нещо различно. А като добавим и датата на премиерата, случаят става пределно ясен. Въпреки че директорът на

Те се изгавриха с чувствата на народа, а искат да разчитат на неговата доброта и уморено безразличие.

че са такива. А пък Малкович ги кани да дойдат и да гледат, за да се забавляват с героите българи. Покрай забавлението може и да осъзнаят, че са такива, каквито са в пиесата. Нали това е целта на

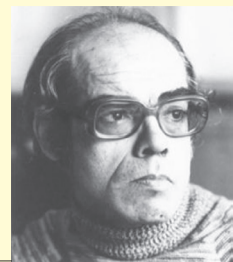
начини, за да се приспива националното съзнание и се насаждат псевдоценности и национални комплекси. Сега се изопачава националната история, фалшифицират оцен-

ки на цели исторически периоди, профанират се герои и исторически личности. Особено внимание се отделя на притъпяването на социалните реакции, протестите срещу системата и властта, съмненията в правилността на държавната политика.

В тази поредица на коварния замисъл въпросната постановка се вписва идеално. Идеален е изборът на постановчика, както и на сцената.

Главните идеолози и изпълнители на театралната постановка се правят, че ни лук са яли, ни лук са мирисали. Но пък са работили с любов над нея и с любов посрещали зрителите си. Направо да се разплачеш!

Слушаш ги и се чудиш: какво изкуство е това ваше изкуство, защитници и символи на демокрацията, и каква цензура ви мъти главите, воители на сатаната!

Делян ДАМЯНОВ

Българийо, от обич плача над майчините ти гърди! Благодаря ти за това, че под свойто слънце ме роди.

Благодаря ти за земята, най-святата земя, оназ, в която диша Караджата, и по която ходя аз!

Благодаря ти за небето, за слънцето ти – онова, в което виждам аз да свети на Левски русата глава.

Благодаря ти, Майко моя, за всичко ти благодаря... Но закъснах. Не съм герой и за теб не сварих да умра. Не мога образа ти светъл да изкова с длето и чук, не сторих нищо, от което ти да почувстваш, че съм тук...

Не бих могъл и в стълба лесна да те превърна. И тогаз със крачки ситни и нечестни по тебе да се качвам аз.

Аз мога само да превърна свещената си обич в стих – поне със него да ти върна кръвта, с която се родих.

Уважаеми читатели,
Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „Нова Зора“. Идват все по-безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Започна абонаментната кампания на Български пощи и на фирма „Доби прес“, с които редакцията има договорни отношения за 2025 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2025 г.: 1000 целогодишни

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com
София
Година XXVI
(XXXIV)
Излиза във
Вторник,
Цена 2 лв.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК
Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

абонамента! Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамахме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения. Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената

възможност ще остане вашата целева подкрепа. Процесите протичат все по-скоро и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че

това не е ваше желание. Можем да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате

за в. „Нова Зора“ за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена – 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с „Нова Зора“, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен – 311.

Всеки вторник очаквайте „Нова Зора“. Търсете най-необходимият за България вестник.